

Arrest

Nr. 32 702 van 14 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Rwandese nationaliteit te bezitten en geboren en opgegroeid te zijn in Kigali. U bent een etnische Tutsi. Toen u 11 à 12 jaar was vielen op een nacht 4 gemaskerde mannen binnen in uw ouderlijk huis. Zij vroegen uw vader om hun wapen te dragen, maar deze weigerde. Daarop werd hij doodgestoken. Ook uw moeder werd gedood. Uw 3 broers werden door de mannen meegenomen. Hoewel u en uw tante (J.) (a) zich ook in het huis bevonden ontsnapten jullie aan de aandacht van de 4 indringers, omdat jullie zich onder het bed hadden verstopt. Nadat de mannen vertrokken waren begaf uw tante zich met u naar Rusumu (wellicht 'Rusumo'), nabij de Rwandees-Tanzaniaanse grens. Onderweg merkte u dat er lijken op straat lagen. Omdat in Rusumu gevechten plaatsvonden betaalde uw tante een vrachtwagenchauffeur om jullie de grens over te brengen. Jullie verbleven aanvankelijk in Goma, waar zich veel vluchtelingen bevonden. Uw tante overleed en vanaf dan zorgden leden van een

christelijke organisatie voor u. Nonnen onderwezen u in het Engels en leerden u lezen en schrijven. U ontmoette (M.), een Tanzaniaan, met wie u op een niet nader door u bepaald tijdstip huwde. Jullie kregen 2 zoontjes, (M.) en (J.). Toen u zwanger was van (J.) bleek één van uw nieren niet meer goed te werken, waardoor zich een operatie opdrong. Uw echtgenoot, die werkloos was, maakte zich grote zorgen over de medische kosten die hij zou moeten betalen en verdween spoorloos nadat hij had gezegd dat hij werk zou zoeken. Nadat u was bevallen en één van uw nieren operatief was verwijderd in een ziekenhuis in Dar es Salaam deden zich medische complicaties voor. Ook uw jongste zoontje kreeg gezondheidsproblemen. U kreeg hulp van de organisatie Rode Halve Maan. Zij adviseerden u om u in het buitenland medisch te laten behandelen en namen u en uw 2 zoontjes mee aan boord van een schip dat in een onbekende haven in Griekenland aanlegde. Daar werd u meteen in het ziekenhuis opgenomen omdat uw gezondheidstoestand zorgwekkend was. U vroeg asiel aan in Griekenland. Omdat de directie van het ziekenhuis de medische kosten voor uw behandeling en die van uw zoontje niet integraal op zich wilde nemen en u geen ziekteverzekering had, raadden mensen van de orthodoxe kerk u aan om naar België te reizen, omdat men hier de medische kosten terugbetaalt. 3 blanke leden van de orthodoxe kerk brachten u en uw zoontjes per wagen naar België, waar u op 19 november 2007 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan namelijk worden opgemerkt dat volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u de Rwandese nationaliteit bezit.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot 11- à 12-jarige leeftijd in Kigali, Rwanda zou hebben gewoond.

U beweerde vanaf uw geboorte tot 11- à 12-jarige leeftijd in Kigali city te hebben gewoond (gehoor CGVS, p.12), maar u kon in het geheel niet preciseren waar u in Kigali woonde (gehoor CGVS, p.10). Gevraagd naar de gangbare munteenheid in Rwanda kon u niet antwoorden (gehoor CGVS, p. 9), wat opmerkelijk is omdat u verklaarde dat u en uw moeder groenten verkochten op de markt in Kigali (gehoor CGVS, p. 8 en 12), hetgeen toch laat veronderstellen dat jullie begaan waren met het bepalen van en onderhandelen over prijzen voor de groenten en met het ontvangen en tellen van geld bij verkoop ervan. Wanneer u gevraagd werd naar de naam en de locatie van de markt waar u met uw moeder deze groenten verkocht kon u niet antwoorden (gehoor CGVS, p.12). U verklaarde verder het Kinyarwanda – zijnde de omgangstaal in Rwanda (zie informatie in het administratief dossier) - volstrekt niet machtig te zijn (gehoor CGVS, p.8), ook al bevestigde u dat u deze taal met uw ouders sprak (gehoor CGVS, p.9). U wijt dit aan geheugenproblemen (gehoor CGVS, p.9). U spreekt echter wel Engels en Swahili (gehoor CGVS, p.9).

U bleek niet te weten wie de huidige president is van Rwanda en toen u gevraagd werd wie president was van Rwanda toen u er nog woonde bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p.10). Wanneer u later de naam van de huidige Rwandese president, Paul Kagame (zie informatie in het administratief dossier), werd voorgelegd, bleek u niet te weten om wie het ging (gehoor CGVS, p.11). Ook de naam 'Habyarimana', zijnde president op het ogenblik dat u in Rwanda beweerde te hebben geleefd (zie informatie in het administratief dossier), was u onbekend (gehoor CGVS, p.11). Wanneer u werd gevraagd of er – naast etnische Tutsi en Hutu – nog andere etnische groepen in Rwanda voorkomen, antwoordde u dit niet te weten (gehoor CGVS, p.8). Wanneer de naam 'Twa' u werd voorgelegd, zijnde een derde etnische (minderheids)groep in Rwanda (zie informatie in het administratief dossier), bleek deze naam u niets te zeggen (gehoor CGVS, p.11). Naast 'Kigali' en 'Rusoumu' (uw schrijfwijze (zie notities in bijlage bij het gehoor, maar wellicht 'Rusumo', dat zoals u zei (gehoor CGVS, p.2) aan de Rwandees-Tanzaniaanse grens is gelegen) bleek u volstrekt geen andere plaatsen in Rwanda te kennen (gehoor CGVS, p.9).

Verder bleek u ook totaal onwetend over de genocide in Rwanda. Wanneer de interviewer u vroeg of het woord 'genocide' (zowel in het Frans als in het Engels uitgesproken) u iets zegt, antwoordde u enkel dat er dode mensen in Rwanda waren (gehoor CGVS, p.10). Wanneer u echter werd gevraagd wat er bedoeld wordt met 'genocide', stelt u dit niet te weten (gehoor CGVS, p.10). Op de vraag wat de oorzaak was van die "dode mensen", stelde u dat er gevochten werd (gehoor CGVS, p.10). U kon echter niet antwoorden op de 2 maal gestelde vraag waarom er werd gevochten, noch op de vraag wie er tegen wie vocht in die oorlog (gehoor CGVS, p.10-11). U verklaarde niet te kunnen preciseren wanneer de "oorlog" in Rwanda begon, maar u stelde wel dat deze eindigde in 2004 (gehoor CGVS,

p.6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de genocide 100 dagen duurde en in 1994 plaatsvond (zie informatie in het administratief dossier). Wanneer u werd gevraagd of u de naam 'Interahamwe' kent, de beruchte Hutu-militie die Tutsi en gematigde Hutu ombracht (zie informatie in het administratief dossier), bleek dit niet het geval te zijn (gehoor CGVS, p. 16). U was ook niet op de hoogte van een vliegtuigcrash waarbij de president van Rwanda omkwam (gehoor CGVS, p.16), zijnde nochtans de katalysator van de genocide in Rwanda (zie informatie in het administratief dossier).

Bovendien heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u gedurende meer dan 10 jaar een buitenlander in Tanzania was.

U verklaarde dat u op 11- à 12-jarige leeftijd Rwanda verliet en met uw tante naar Tanzania vertrok (gehoor CGVS, p. 14 en 16). Op de vraag of u de vluchtelingenstatus verkreeg in Tanzania kon u echter niet antwoorden en u bleek evenmin te weten of u een verblijfsvergunning had voor Tanzania (gehoor CGVS, p.17). Toen de interviewer opmerkte dat vreemdelingen in Tanzania zich normaliter toch moeten laten registreren, bleek u dit niet te weten en u bleek ook nooit een verblijfsvergunning te hebben aangevraagd (gehoor CGVS, p.17). Op de vraag of u voor uw burgerlijk huwelijk in Tanzania geen identiteitsdocumenten nodig had antwoordde u dat u bij nonnen verbleef en dat u niets wist van een identiteitsbewijs (gehoor CGVS, p.17). Gevraagd of u geen identiteitsbewijs moest hebben om te trouwen, antwoordde u dat (M.) (uw echtgenoot) dit misschien regelde (gehoor CGVS, p.17). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u op geen enkel ogenblik tijdens uw langdurig verblijf in Tanzania geconfronteerd zou zijn geweest met de vraag om uw identiteit/nationaliteit te bewijzen, ook al omdat u in Dar es Salaam in een ziekenhuis werd opgenomen (gehoor CGVS, p.14), hetgeen toch veronderstelt dat u daar geregistreerd werd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat diverse groepen vluchtelingen uit Rwanda, Burundi en Somalië de Tanzaniaanse nationaliteit konden verwerven na een jarenlang verblijf in Tanzania (zie informatie in het administratief dossier). U verklaarde echter deze nationaliteit nooit te hebben aangevraagd (gehoor CGVS, p.17).

De meermaals aangehaalde geheugenstoornissen om hogervermelde onwetendheden te verantwoorden, met name voor wat betreft de precieze locatie van uw woonplaats (p.10), de gebruikelijke munteenheid in Rwanda (p.9), kennis van het Kinyarwanda, zijnde uw moedertaal (p.9), de president van uw beweerde land van oorsprong (p.11) en de genocide in Rwanda (p.10-11) kunnen niet overtuigen, omdat het hier gaat om informatie die het dagdagelijkse leven van iemand betreffen en die dermate essentieel zijn voor de modale Rwandezen dat het niet aannemelijk is dat u zich deze informatie niet meer zou herinneren. Er kan in dit verband nog worden opgemerkt dat u het Engels bijzonder goed machtig bent, hoewel u deze taal –althans volgens uw verklaringen- nochtans pas leerde in Tanzania, samen met Swahili (gehoor CGVS, p.3 en 10). Dit staat in schril contrast met uw bewering dat u zich geen enkel woord – zelfs geen basisuitdrukking, zoals het groeten van iemand - meer herinnert van uw moedertaal, het Kinyarwanda (gehoor CGVS, p.8).

Uw bewering dat u 11 à 12 jaar was toen u Rwanda ontvluchtte kan om dezelfde redenen ook bezwaarlijk in aanmerking worden genomen als verantwoording voor uw onwetendheid, omdat de vragen die u gesteld werden zaken betreffen die deel uitmaken van de directe leefwereld van een meisje van 11 à 12 jaar. Er kan overigens worden opgemerkt dat – indien u Rwanda werkelijk verlaten heeft na het uitbreken van de genocide (zoals wordt vermeld in het medisch attest van Dr. (P.D.) (cf. infra), maar wat u nooit expliciet bevestigd heeft omdat u het woord 'genocide' niet spontaan aanhaalde tijdens uw asielrelaas) – u niet 11 of 12 jaar was, maar bijna 14 jaar, vermits u verklaarde op 22 juni 1980 te zijn geboren en de genocide in Rwanda losbarstte na de dood van president Habyarimana op 6 april 1994 (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat uw onwetendheid met betrekking tot de genocide vragen oproept, vermits deze genocide (en ook de aanleiding hiertoe en de hoofdrolspelers hierin) een dermate ingrijpende gebeurtenis was in de geschiedenis van het Rwandese volk, dat deze intussen deel uitmaakt van het collectief geheugen van de Rwandezen. Wanneer u zegt dat u niet weet wat de genocide is en evenmin op de hoogte blijkt te zijn van wie in de genocide tegen wie vocht en waarom, is dat bijzonder ongeloofwaardig voor iemand die beweert te behoren tot een bevolkingsgroep (de Tutsi) die tijdens de genocide massaal werden vervolgd door de Hutu (zie informatie in het administratief dossier).

Voor wat betreft het attest van Dr. P. (D.) kan het volgende worden opgemerkt. In het attest wordt – naast een reeks fysieke problemen - melding gemaakt van "(...) chronische posttraumatische stress stoornis (...) veroorzaakt door trauma's in het verleden (o.a. genocide Rwanda)(...)" en van "(...) depressieve stoornis/spanningssyndroom (...)". Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van de fysieke problemen waar u en uw jongste zoon, (J.), onder te lijden hebben, noch aan de ernst van de psychische problemen waar u mee kampt, kan niettemin in het licht van hogervermelde bevindingen

besloten worden dat deze psychische problemen bezwaarlijk kunnen toegeschreven worden aan de door u beschreven vervolgingsfeiten van uw ouders en uzelf in Rwanda. U heeft immers volstrekt niet aannemelijk gemaakt dat u afkomstig bent uit Rwanda.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient nog te worden opgemerkt dat u in Griekenland een asielprocedure startte, die echter nog niet was afgerond toen u van Griekenland naar België reisde. De Belgische autoriteiten kregen van Griekenland (in het kader van de Dublin-akkoorden) het fiat om u en uw 2 kinderen naar Griekenland terug te sturen (zie brief van het 'Ministry of Interior - Hellenic Police Headquarters dd. 25 augustus 2008), maar toen u op 13 januari 2009 werd gevraagd om u aan te bieden in het kader van deze overname, bood u zich niet aan. Uit uw verklaringen dat leden van de Griekse orthodoxe kerk u aanraadden en bijstonden om vanuit Griekenland naar België te reizen omdat de medische kosten in België worden terugbetaald blijkt duidelijk dat u Griekenland verliet omwille van louter medische redenen, hetgeen u ook beaamde (gehoor CGVS, p.5).

U legde geen documenten voor om uw identiteit of nationaliteit te staven en u bleek ook niet in het bezit te zijn van documenten ter ondersteuning van het door u afgelegde reistraject vanuit Afrika naar Europa.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat -volgens uw verklaringen en volgens het medisch attest van Dr. P. (D.) (dd. 4 mei 2009)- blijkt dat u en uw jongste zoon (J.) nog steeds fysieke problemen hebben die medische opvolging vereisen. Bovendien heeft u ook ernstige psychologische problemen die idealiter omkadering en begeleiding vergen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend op 28 juli 1951, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster omschrijft en verwijst naar het begrip "gegronde vrees voor vervolging". Zij heeft een medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat zij lijdt aan PTSD en andere psychologische problemen. Haar onwetendheid over Rwanda en andere zaken is louter en alleen het gevolg van deze psychologische problemen. Het Commissariaat-generaal heeft zich een deskundigheid aangemeten die zij niet heeft door zonder enige vorm van expertise te besluiten dat de PTSD geen gevolg is van haar ervaring in Rwanda. Minstens diende het dossier te worden voorgelegd aan een psychiater.

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst verweerder er terecht op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit en reisweg naar België, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

In de mate dat er weliswaar begrip kan worden opgebracht voor het mogelijks door verzoekster opgelopen trauma, dient desondanks redelijkerwijze te worden verwacht dat verzoekster in staat is haar beweerd origine en afkomst aannemelijk te maken aangezien dit los staat van (de oorzaak van) het opgelopen trauma en betrekking heeft op de dagdagelijkse realiteit. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing was verzoekster in het geheel niet in staat om eenvoudige vragen te beantwoorden over Rwanda. De vragen hadden immers betrekking op de precieze locatie van haar woonplaats, de gebruikelijke munteenheid in Rwanda, kennis van het Kinyarwanda, verzoeksters moedertaal, etnische

groepen, plaatsen (steden), de voormalige en actuele president en de genocide. Verzoekster maakte evenmin aannemelijk dat zij gedurende meer dan tien jaar een buitenlander in Tanzania was.

Aangezien verzoekster geen band met Rwanda heeft aangetoond, kan de PTSD waaraan verzoekster mogelijk lijdt alleszins geen gevolg zijn van haar voorgehouden ervaringen in Rwanda. De gestelde kennisvragen blijken volgens de gegevens van het administratief dossier dermate eenvoudig te zijn dat van haar, zelfs indien ze aan PTSD zou lijden, verwacht kan worden hierop een correct antwoord te formuleren indien ze werkelijk van Rwandese afkomst zou zijn.

Indien verzoekster meent dat een bijkomende medische expertise dient te worden uitgevoerd, kan verweerder worden bijgetreden waar die opmerkt dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoekster ligt en dat het haar vrijstond zelf een bijkomende expertise, bovenop het onderzoek door de adviserende arts van de Dienst Vreemdelingenzaken, te laten uitvoeren.

Het eerste middel is niet gegrond.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster verwijst naar haar gekende psychologische problemen en stelt dat het terugsturen naar haar land van herkomst een mensonterende behandeling is.

2.2.2. Aangaande de opgeworpen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde sub 2.1.2.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat het terugsturen naar haar voorgehouden land van herkomst, in casu Rwanda, een mensonterende behandeling inhoudt, dient te worden opgemerkt dat zij, gelet op de vaststellingen sub 2.1.2. niet aantoont dat Rwanda haar land van herkomst is.

Voor zover verzoekster zich voor haar aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus baseert op louter medische motieven, dient te worden opgemerkt deze niet ressorteren onder de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft in het feitenrelaas in het voorliggend verzoekschrift aan dat zij tevens een aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van deze aanvraag is in huidige geschil niet aan de orde.

Het tweede middel is niet gegrond.

De subsidiaire beschermingsstatus dient aan verzoekster te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS